

— Прокинься, агов вставай.

(Ще трохи дайте поспати. Стоп. Чому я сплю,)

Відкривши очі хлопець побачив чоловіка середніх років, що тримав його за плече. Піднявши голову він намагався згадати що відбулось.

— Ти як?

— Все нормально, чомусь мені захотілось спати, — відповів хлопчина.

— Як звати?

(Зачекайте як мене звати? Чому я не можу згадати?)

Скляні очі дивились в обличчя чоловіка, відкривши рот хлопчина вимовив.

— Карн...

— Цікаве ім'я, моє Уорик.

Повільно вставши із землі Карн почав оглядатись навколо. Це була поляна усіяна камінням, дерева своїми гілками приховувало небо де Сонце вже було в зеніті. Близько 40 чоловік стояли і оглядували цю поляну. Його погляд зупинився на людині, що лежала поряд.

— Ви в порядку, — Карн нахилився до нього і побачив застигле обличчя, що мертвими очима дивився в небо. — Вставайте!

(Чому він нерухомий?)

— Залиши його він мертвий, - сказав чоловік стоявший біля Уорика.

— Карн, цей чоловік загинув через удар в зону шиї. Мабуть він падаючи на землю натрапив на камінь.

— Чому ви так спокійно говорите! Тут загинула людина, — майже викрикуючи сказав хлопець.

— Поки ти валявся ми знайшли ще десяток таких. Хтось зламав спину, дехто пробив гілками живіт. Цей ще легко загинув.

Слова чоловіка виражали холод до всього, що відбулось на поляні.

— Припиніть, ми маємо їх похоронити і шукати вихід звідси, — зразу втулився у розмову Уорик. — Ми всі знаходимось у невідомому місці, ми жили у різних частинах світу. Я з Шотландії, вони з Близького Сходу, він з Кенії, дехто з Китаю чи Кореї. Зараз ми розуміємо один одного чи це не дивина.

Провівши поглядом групу він зміг переконатись у правдивості цих слів.

— Ми вирішили направитись у бік звідки чути воду, ти з нами.

— Гаразд я з вами, заодно поділитесь тим що знаєте.

Піднявшись люди попрямували у сторону звуку. Землю покривав мох і коріння, що заплітались

у вузли. Крони дерев заважали побачити щось далі десяти метрів.

— Що це таке! — кожна людина здивувалась побаченому.

Посеред поляни знаходився водоспад, що починався з руїни висотного будинку. Вода спадала із вікна, яке було покрите різними рослинами. Зруйновані стіни стирчали із поверхі землі наче дерев'яні піки, металл на очах покривався ржавчиною, а паростки пробивались через бетонні перекриття.

Ви побачили руїни людського мегаполісу.

Ви знаходитесь в руїнах людського мегаполісу:

Захист від тварин 30%

Захист від нападів інших рас 15%

Підвищення регенерації на 5,5%

Здивувавшись від побаченого Карн відійшов назад, інші люди із дивуванням чи страхом дивились на руїни.

— Що сталося із цим світом...

Тепер всі могли побачити дещо неймовірне. Частина Місяця знаходилась біля горизонту, з іншого боку виднілися гори які зависли у повітрі. Хмари червоного відтінку повільно рухались за вітром. З неба почала падати зірка. Зробивши мертву петлю вона змінила напрямок і швидко приблизилась до людей. Зупинившись коло куска стіни куля світла почала повільно змінюватись. Появились обриси фігури, що дещо нагадувало людину.

— Вітаю вас у новому світі Терра. Я Сильф дух повітря.

Невелика істота з людським торсом і кінцівками, і хітиновим панцирем на спині повільно почала говорити. Обличчя було прикрашене хеліцерами, із волосся стричали дві антени, навколо очей зеленого кольору були невеликі фосетки. Шість м'яких крил у вигляді плаща спадали донизу.

— Мене відправили ваші предки, аби дати вам шанс вижити. В цьому світі існують речі які ви не можете уявити. Приклавши зусилля ваш слабкий вид отримає змогу жити, якщо не прийдуть інші. Загляньте всередину себе і ви зможете побачити іскру вашого життя, яку вам подарували боги. — Піднявши крила сильф зник у спаху світла.

Натовп людей у нерозумінні того що трапилось продовжили дивитись на руїни. Кожен залежно від психічного здоров'я почав шукати вихід з цього "сну". Так почалась нова історія людства.